

Trevnovi

Družina Trevnovih je bila dvanajstčlanska. Starši so imeli deset otrok, sedem deklet in tri fante. Stanovali so v hiši, ki jo je leta 1891 zgradil mojster Jenko. Mama Antonija, rojena Lukan, je bila iz Lipnice pri Kamni Gorici. Bila je sestra znanega mesarja Filipa Lukana. Ata Janez pa je prišel iz Poljanske doline, iz Sovodnja. Bil je industrijski zidar in je delal pri pečeh v Trebežu. Mama pa je imela v domači hiši trgovino z mešanim blagom. Njuni otroci so si po starosti sledili takole: Milka (por. Okrožnik), Vencelj (mizarski mojster), Pavla (por. Slamnik), Janez (zaposlen v železarni), Ivanka (por. Horvat), Tončka (por. Ažman), France (zaposlen v železarni in jeseniški župan), Pepca (por. Rozman), Ela (kot partizanka padla v Jeseniških Rovtih 4. februarja 1945) in Cilka (por. Mihajl). Družina je bila zelo povezana. Vsi otroci smo si sezidali hiše na domači zemlji okoli hiše staršev (razen Ivanke, ki se je preselila v Maribor). Tako smo se prav vsak dan zbirali in družili na domači klopci pod medeno hruško, ki smo jo imenovali »prehdurnica«, ker je rasla pred durmi. Starejši so klepetali o vsakodnevnih dogodkih in problemih, otroci pa (bilo nas je 17 bratrancev in sestričen) smo se zabavali po svoje. Starejši so bili vzor mlajšim pri vragolijah. »Jagali« smo se po velikem vrtu, plezali po sadnem drevju, se šli »skrivavce«. Morali smo pobirati »golence«, odpadlo sadje in zrele sadeže ter jih nositi v sod, kjer se je namakalo za kuhanje žganja.

Pod železniško postajo Podkočna smo imeli gmajno, kjer smo pasli kravo. Na hlevskih vratih smo imeli urnik, da se je vedelo, kdaj kdo pase. A najraje nas je bilo več skupaj, da smo se šli razne igre. Brcali smo žogo, narejeno iz nogavic, ki je na našo žalost kaj hitro razpadla. Malo smo tudi kadili »srobret« (srobot). Včasih smo ujeli kakšno ribico na »štihar« in vmes pozabili na kravo Ciko, ki se je čez savsko brv kar sama vrnila domov. Otroci smo radi hodili tudi Zaštreko k stricu Janku Klinarju (po domače Kramarju) in ga z zanimanjem opazovali, ko je »šopal« oziroma gačil ter prepariral divjad in ptice. Radi smo si ogledovali njegove lovske trofeje na stenah. Zelo smo se veselili godovanj. Rojstnih dni takrat nismo praznovali. Zvečer pred godovnim dnevom smo slavljencu »ofirali«. Stara mama nam je postregla z doma pečenim kruhom, krofi in sladkim moštom.

V času vojne, ko sem pričela hoditi v šolo na Koroško Belo, so nas Nemci izselili. Odpeljali so nas v Goričane za tri tedne in naprej v Štarenberg v Nemčiji, kjer smo bili

skupaj z interniranci s Hrušice. Takrat je France odšel v partizane. Cilka in Ela sta iz »logarja« pobegnili in se tudi pridružili partizanski vojski. Cilka se je vrnila srečno, Ela pa je izgubila življenje na pragu svobode. Po koncu vojne se je naša družina vrnila v izpraznjen dom. Kar pa je ostalo v hiši, so Nemci vse označili z nemškimi žigi. Treba je bilo začeti na novo. Ostala nam je zemlja, njiva in krava. Tako nam vsaj zelenjave in mleka ni manjkalo.

Ko smo odrasli, je vsak od nas odšel po svoji poti. A ob prilikah raznih praznovanj se še srečujemo. Tako se je vsa naša rodbina zbrala v domači hiši na Javorniku leta 2002 in praznično srečanje nadaljevala s piknikom v dolini Krme. Zbralo se nas je 88 udeležencev. Rodbina Treven se lahko ponaša tudi z izdelanim rodovnikom s podatki od leta 1705 dalje. Zbral in uredil ga je daljni sorodnik Tone Treven iz Besnice, ki smo ga spoznali ob odkrivanju svojih korenin.

*Trevnova družina leta 1928
(last Gabrijela Eržen)*

*Gradnja mizarske delavnice
Venclja Trevena leta 1931 in Ela
Trevena pred domačo trgovino
leta 1941 (last Vlado Treven)*